

[Undervisningsministeren.]

ikke bebrejde mig dette Standpunkt, de bør tvært imod paaskønne, at en Mand, der er udpræget Socialist, tillige paa alle aandelige Omraader er udpræget Liberalist. Jeg mener netop, at jo mere den moderne Stat bliver og maa blive en social Stat, jo mere den moderne Stat maa give sig af med økonomiske Opgaver, des mere gælder det om, at den stiller sig fuldkommen liberalt i aandelige Forstand, aandsfrit overfor alle aandelige Fremtoninger og Bevægelser. Det er mit Grundstandpunkt, og ud fra det søger jeg ogsaa at administrere.

Jeg havde Lejlighed til at udtale det i Efteraaret, jeg havde for 2—3 Uger siden Lejlighed til at uddybe dette Standpunkt nærmere i en Radiotale, som jeg selvfølgelig ikke kan forlange at nogen skal have hørt, men som findes nogenlunde udførligt refereret i det sidste Nummer af „Arbejdernes Radioblad“. Jeg havde i Aftes, da Kunstakademiet holdt sin Aarsfest, og baade de gamle og de unge samledes ved et Stykke Smørrebrød henne paa selve det gamle, men dog nu efter manges Mening saa ungdommelige Akademi, det kgl. Akademi for de skønne Kunster, Lejlighed til at holde en lille Tale, hvor jeg midt i denne Kreds af baade ældre og yngre Kunstnere gjorde ganske det samme Standpunkt gældende, som jeg nu atter gør gældende her i Dag.

Jeg tror ogsaa, at det højttærede Finansudvalg forstaar, at det er Alvor fra min Side, at det ikke blot er smukke Talemaader, at det er noget, jeg kan sige har en lidenskabelig Interesse for at faa gennemført; men det er paa den anden Side et Standpunkt, som jeg ogsaa sagde i Aftes henne hos Kunstnerne, der aldrig vil gøre en Minister særlig populær. For Sagen er, at hvor Lidenskaberne raser — det gælder paa religiøse og moralske og litterære og kunstneriske Omraader —, dér vil og maa man næsten, fordi det er Lidenskab, fordi det er hellig Ild, fordi det er Fyr og Flamme, være intolerant, som alle Religioner har været det, som alle Kirker; hvis det er den evige Salighed, det kommer an paa, saa er selvfølgelig Sværdaab og Kætterbaal fuldt tilladelig. Jeg, der ikke er ortodoks, kan ikke se saaledes paa det. Jeg maa stille mig tolerant, liberalt, alsidigt, upartisk til den ene og til den anden Side.

Men naturligvis vil de ortodokse falde over mig, og selvfølgelig vil Jakobinerne falde over mig; hver fra sin Side ønsker man at benytte Staten som et Magtmiddel i en bestemt Aandsbevægelses Tjeneste. Det har jeg altid modsat mig. Det var lige-

som under Krigen. Den, der virkelig var neutral, blev naturligvis af det ene Land angrebet for at holde med den anden Magt og af det andet Land angrebet for at holde med den modsatte Magt.

Det er maaske ingen taknemmelig Stilling, men det er den rigtige Stilling, og jeg agter fremdeles at indtage denne Stilling. Og jeg kan sige, netop fordi jeg ikke er ortodoks, og netop fordi jeg ikke paa den Maade lidenskabeligt kan bevæges for eller imod den ene Retning, den ene Gruppe, den ene Klike, o. s. v., hvad man vil kalde det, har jeg en lidenskabelig Interesse — og den har jeg givet Udtryk for for 20—30 Aar siden, ogsaa i denne Sal og for længere Tid tilbage — men det er for at staa alsidigt og upartisk overfor alt, hvad der hedder Aand og aandelige Strømninger, og jeg har gjort Alvor af det. Det højttærede Finansudvalg vil vide, at baade det Program for Biennalen i Venedig, som jeg skitserede der, og den Sammensætning, som jeg agter at give Udstillingskomiteen, netop var og er Udtryk for denne min Opfattelse.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard var ogsaa inde paa dette Spørgsmaal og sagde, at Staten burde gaa frem efter de gode konservative Linier. Jeg er uenig med ham deri. Jeg mener, at Staten bør gaa frem efter de liberale Linier, jeg her har nævnt.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard kom ogsaa ind paa Teatersagen. Den første Del af hans Tale omhandlede væsentlig, hvad der ligger forud for min Ministertid paa dette Omraade: Forhandlingerne, da Dobbeltscenebygningen, Statsradiofonbygningen, skulde opføres, Budgettet derfor o. s. v. Jeg er i alt væsentlig enig med ham i de Betragtninger, han gjorde gældende. Det ærede Medlem gik imod den Betragtning, at det nye System, den nye Teaterlov eller Dobbeltscenesystemet i det hele taget, var saaledes beskaffent, at det var uløseligt knyttet til en eneste Person. Denne Betragtning er ikke vendt imod mig — det ærede Medlem sagde ogsaa: der er sagt —, men imod, hvad der er sagt og paastaet her og der, bl. a. — det kan jeg ikke have noget imod — imod en Artikel, der for en Uges Tid siden stod om denne Sag i det konservative Folkepartis københavnske Hovedorgan.

Hvad det ærede Medlem udtalte om den nuværende Teatersituation, kan jeg bevare naturligvis ikke med at henvise til, hvad jeg sagde i Finansudvalget forleden Dag, for det har Offentligheden ikke hørt, men med, hvad jeg svarede et æret Landstingsmedlem, der forleden Dag rejste en Debat i det andet høje Ting.